

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัย เรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีสภาพแวดล้อมทางภาษาต่างกัน ในเขตการศึกษา 11 สรุปผลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีสภาพแวดล้อมทางภาษาแตกต่างกันในเขตการศึกษา 11

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงที่มีสภาพแวดล้อมทางภาษาที่คล้ายกัน

3. เพื่อสำรวจทัศนคติและปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีสภาพแวดล้อมทางภาษาแตกต่างกัน

ตัวอย่างประชากร

คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 409 คน จากโรงเรียนรัฐบาล 20 แห่ง ในจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีสะเกษ ซึ่งอยู่ในเขตการศึกษา 11

วิธีดำเนินการวิจัย

ในครั้งแรกศึกษาหนังสือ วารสาร สิ่งตีพิมพ์ ตลอดจนสัมภาษณ์เจ้าของภาษาที่เกี่ยวข้องและศึกษามลการวิจัยทั้งไทยและต่างประเทศ จากนั้นจึงได้สัมภาษณ์ศึกษานิเทศน์ เคยทำโครงการสอนเด็กที่พูดภาษาไทย เป็นภาษาที่สอง และนักเรียนชั้นอื่นที่พูดได้หลายภาษา แล้วนำข้อมูลที่ไ้มาสร้างแบบสอบถาม 1 ชุด แบ่งเป็น 2 ตอน ตอนแรกเป็นสภาพภาพของผู้ตอบและสภาพแวดล้อมทางภาษา เป็นแบบกำหนดคำตอบให้เลือก 15 ข้อ ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติและปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ท.101 เป็นแบบประเมินค่า 34 ข้อ และเป็นแบบปลายเปิด 5 ข้อ นำแบบทดสอบดังกล่าว

ไปให้ตรงคุณวุฒิ 3 ท่านตรวจเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น หลัง
การแก้ไขจึงนำไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนมหาพุทธารามโรงเรียนกุซอก -
ประชาสรรค์ และโรงเรียนกันทรารมณ จำนวน 100 คน เพื่อความเหมาะสม
ภาษาที่ใช้ จำนวนข้อคำถามและเวลาที่ใช้ เมื่อแก้ไขครั้งสุดท้ายเรียบร้อยแล้ว
จึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 420 คน แล้วคัดเลือกคำตอบ ฉบับที่
สมบูรณ์ได้จำนวน 409 ชุด คิดเป็นร้อยละ 97.38% แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่า
ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนภาษาไทย ท.101 ของนักเรียนที่มีสภาพแวดล้อมทางภาษาต่างกันและเพศต่างกัน
เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาไทยของนักเรียนที่มีสภาพแวดล้อม
ทางภาษาแตกต่างกันด้วยค่าที (t-test) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำ-
บรรยาย ส่วนแบบสอบถามปลายเปิดนำเสนอในรูปแบบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปและสภาพแวดล้อมทางภาษาของนักเรียนที่ตอบ
แบบสอบถาม

1.1 นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 13 ปี พูดภาษาถิ่นใต้สอง
ภาษา และพูดภาษาถิ่นอีสานใต้เป็นภาษาแรกมากที่สุด รองลงมาคือภาษาเขมรส่วน
ภาษาที่พูดในครอบครัว ที่พูดคุยกับเพื่อนสนิทและที่พูดคุยในชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่คือ
ภาษาถิ่นอีสานมากที่สุดรองลงมาคือภาษาเขมร เช่นกัน

1.2 นักเรียนส่วนมากเป็นบุตรคนกลางของครอบครัวและไม่เป็นบุตร
ฝาแฝด

1.3 นักเรียนส่วนมากไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับการพูดและการฟัง ส่วน
ผู้มีปัญหาจะมีอาการหูฟังเสียงได้ไม่ชัด เจนมากที่สุดรองลงมาคือพูดคิกอ้าง

1.4 นักเรียนส่วนมากมีเครื่องเล่นบางและเล่นร่วมกับพี่และน้อง
โอกาสที่นักเรียนได้ฟังนิทานส่วนมากจะฟังนาน ๆ ครั้ง นักเรียนส่วนมากมีโอกาส
เล่นกันหลาย ๆ คนทุกวัน

1.5 การฟังและชมโสตทัศนูปกรณ์ เช่น วิทยุ , วิทยุเทป , โทรทัศน์
โทรทัศน์สี , เครื่องเล่นแผ่นเสียง การอ่านนิยายนิทาน , วารสาร และหนังสือ-
พิมพ์ นักเรียนส่วนมากได้ฟัง , ชม และอ่านนาน ๆ ครั้ง

1.6 นักเรียนส่วนมากมีโอกาสไปทัศนศึกษานาน ๆ ครั้ง

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

2.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่พูดได้สามภาษากับนักเรียนที่พูดได้สองภาษาไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนกลุ่มที่พูดได้สองภาษากับนักเรียนกลุ่มที่พูดได้หนึ่งภาษาและนักเรียนกลุ่มที่พูดได้หนึ่งภาษากับนักเรียนกลุ่มที่พูดได้สามภาษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงภายในกลุ่มผู้พูดภาษาถิ่นใดหนึ่งภาษาและในกลุ่มผู้พูดได้สองภาษาและในกลุ่มผู้พูดได้สามภาษาไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 การสำรวจทัศนคติและปัญหาในการเรียนการสอนภาษาไทยและขอเสนอแนะ

3.1 นักเรียนกลุ่มที่พูดได้สามภาษามีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทยในระดับมาก คือ มีความเคารพรักอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยตั้งแต่ชั้นประถมจนปัจจุบันเป็นพิเศษมีความกระตือรือร้นมากขึ้นถ้าคะแนนภาษาไทยดีกว่าเพื่อน ๆ ในกลุ่ม มีความคิดภาษาไทยเป็นเครื่องมือศึกษาหาความรู้วิชาต่าง ๆ ทุกสาขา ทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับหลักภาษาเสร็จด้วยตนเอง เมื่ออาจารย์ให้เขียนจดหมายจริงจะชอบมากกว่าทำในสมุดแบบฝึกหัดชอบอ่านเรื่องร้อยแก้วมากกว่าร้อยกรองในหนังสือทักษะสัมพันธ์ศึกษาผลการเรียน ท 101 ตรงตามความสามารถของตนเองชอบเรียนภาษาไทยโดยเฉพาะทักษะสัมพันธ์ ส่วนนักเรียนที่พูดสองภาษามีทัศนคติคล้ายกับกลุ่มแรกยกเว้นชอบอ่านร้อยแก้วมากกว่าร้อยกรองในหนังสือทักษะสัมพันธ์ ส่วนนักเรียนที่พูดได้หนึ่งภาษา ก็มีทัศนคติคล้ายกับกลุ่มแรกยกเว้นชอบอ่านร้อยแก้วมากกว่าร้อยกรองในหนังสือทักษะสัมพันธ์และมีความเสียใจมากถ้าอาจารย์ไม่มาสอนในชั่วโมงทักษะสัมพันธ์

3.2 นักเรียนที่พูดได้สามภาษากับนักเรียนที่พูดได้สองภาษามีทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในเรื่องเมื่อไม่เข้าใจบางตอนของเนื้อหาเกี่ยวกับหลักภาษา นักเรียนมักจะถามอาจารย์ผู้สอน นักเรียนชอบให้อาจารย์ผู้สอนพูดภาษาถิ่นของนักเรียนเสมอเพราะรู้สึกเป็นกันเองมากขึ้น นักเรียนมีความรู้สึกเบื่อหน่ายการเรียนภาษาไทย

3.3 นักเรียนพูดได้สองภาษากับนักเรียนที่พูดได้หนึ่งภาษามีทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ไคแกล มีอาการง่วงนอนเมื่อเรียนเกี่ยวกับหลักภาษาไทยมีความสามารถยกตัวอย่างได้ทุกครั้ง เมื่อมีการเรียนหลักภาษาไทย คำที่เขียนผิดมักจะเป็นคำที่ออกเสียงผิด ชั่วโมงหลักภาษาไทยไม่เคยมีอุปกรณ์ที่จะช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องเลย รู้สึกไม่ปกติเมื่อออกไปพูดหรือรายงานหน้าชั้น ผลการเรียนรู้ ท 101 นั้นตรงตามความสามารถของนักเรียน เมื่ออาจารย์ถามนักเรียนรู้คำตอบแต่ไม่กล้าเพราะกลัวผิด คิดชอบใช้เวลาพักอ่านหนังสือในห้องสมุด

3.4 นักเรียนที่พูดได้หนึ่งภาษากับนักเรียนที่พูดได้สามภาษา มีทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ไคแกล เมื่อไม่เข้าใจบางตอนของเนื้อหาเกี่ยวกับหลักภาษานักเรียนมักจะถามอาจารย์ที่สอน รู้สึกไม่ปกติเมื่อออกไปพูดหรือรายงานหน้าชั้น การอ่านในใจเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายในชั่วโมงภาษาไทย เมื่ออาจารย์ถามนักเรียนรู้คำตอบแต่ไม่กล้าตอบเพราะกลัวผิด ชอบให้อาจารย์สอนพูดภาษาถิ่นของนักเรียนเสมอเพราะรู้สึกเป็นกันเองมากขึ้น

3.5 นักเรียนส่วนมากชอบเรียนหนังสือทักษะสัมพันธ์ เรื่องรามเกียรติ์ค่อนข้างไม่ยราพ มากที่สุด ไม่ชอบเรียนหลักภาษาไทยเพราะยากมาก วิธีที่จะเรียนภาษาไทยได้คือต้องตั้งใจเรียนและครูพูดชัดเจนนิทานบ่อย ๆ ควรมีหนังสือนอกเวลาจากวรรณคดีอีสาน เรื่องกองขวานน้อยขามแม่ และเรื่องเกี่ยวกับภาคอีสานคือ หุ่นกลาร่องไหและมีความภูมิใจที่พูดได้หลายภาษา

3.6 ขอเสนอแนะวิธีที่จะช่วยให้นักเรียนเรียนภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น คือ

3.6.1 คำนวณผู้เรียนควรจะมีปฏิบัติตัวดังนี้ ต้องตั้งใจเรียนจดหรือย่อใจความสำคัญอ่านหนังสือมาก่อน ทำการบ้านสม่ำเสมอ ไม่คุยกันในเวลาครุอธิบาย คอบค้ำถามครูทุกครั้ง ร้องเพลงในบทเรียน ทบทวนบทเรียนเมื่อกลับถึงบ้าน ทำแบบฝึกหัดตามที่ครูสั่ง ถ้าสงสัยต้องถามทันที หักพูดภาษาไทยให้ถูกเสียก่อน ทุกคนควรคุยกันคุยภาษาไทยอยากเล่นเกม การไปทัศนศึกษาต้องมีทุนการศึกษา คนหาวิธีที่ดีที่สุดสำหรับตัวเอง ทองจากลอน ทองศัพท์คำยากเพิ่มชั่วโมงเรียนขึ้นอีก มีคู่มือในการเรียน ไม่อายเมื่อรายงานหน้าชั้น เงียบอ่านหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ ไม่นิเรียนไม่ขาดเรียน อยากรู้อะไรค่อย ๆ ชอบฟังเพลงเรียนทักษะสัมพันธ์สลับกับหลักภาษาไทยอ่านหนังสือนอกเวลาถึง ๆ ที่ละคน

แบ่งเพศแข่งกันเขียนคำบนกระดาน เรียนเป็นกลุ่ม ๆ เอานิทานทำเป็นบทเรียน ไม่จดหลักภาษาที่ละมาก ๆ

3.6.2 คำนการสอนของอาจารย์ภาษาไทยควรมีบุคลิกภาพ ดังนี้คือ พูดตลก เล่านิทานบ่อย ๆ เขาสอนและออกตรงเวลา หากความรอบรู้ ทั่วไ้มาก ให้เขียนรายงานบ่อย อยากรู้อะไรรูปภาพและเทปมาทุกชั่วโมง ไม่อยากให้อาจารย์ขาดโรงเรียนตัดเนื้อหาที่ไม่สำคัญออก หัวเราะบ่อย ๆ อธิบายซ้ำสองครั้งถ้ายังไม่รู้ เรื่องก็พูดเป็นภาษาถิ่นเลย เล่นละครร่วมกับนักเรียน แคงตัวสวย เขียนคำผัดใจบนกระดานไม่คู่และไม่ถี่ ไม่หวังวิชา ต้องอธิบาย นาน ๆ ถ้าสอบต้องบอกล่วงหน้า ไม่กินเวลาวิชาอื่น ยกตัวอย่างแทรกธรรมะ ออกเสียง ร , ล ให้ชัดเจน มีปริญญาสูง ๆ เก่ง ๆ ควรเอาใจใส่นักเรียน บานนอกมากกว่านักเรียนในเมือง พูดเสียงดังพอสมควร สอนแล้วถามบ่อย ๆ เป็นกันเองกับนักเรียน พูดซ้ำและพูดซ้ำโดยซ้ดักคำ

อภิปรายผลการวิจัย

1. การที่นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ถ้าพิจารณาตามวิธีดำเนินการ วิจัยแล้วไม่น่าจะเป็นเช่นนั้นเพราะการจับฉลากชื่อตัวอย่างประชากรนั้นจะใช้ จำนวนเท่ากันทุกโรงเรียน คือ เพศชาย 10 คน เพศหญิง 10 คน แต่เมื่อได้ คัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์เพื่อนำไปวิเคราะห์พบว่าเหลือเพียง 409 ชุด และเป็นผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นนักเรียนหญิง 210 คน แต่เป็นนักเรียนชาย- 199 คน จำนวนนักเรียนชายที่ขาดหายไปคือผู้ที่ตอบแบบสอบถามไม่ครบสมบูรณ์ อาจจะมีสาเหตุมาจากแบบสอบถามมากเกินไปนักเรียนทำไม่ทันเวลา นักเรียนชอบ ทำเครื่องหมายแต่ไม่ชอบเขียนบรรยายหรืออธิบาย นักเรียนชายชอบทิ้งหลังห้อง ทำให้ฟังผู้วิจัยอธิบายวิธีการทำไม่ชัดเพื่อนทำเสร็จก่อนแล้วส่งก่อนจึงรีบส่งคาม- เพื่อนไม่มีผลต่อการเรียนจึงไม่สนใจ ผู้ควบคุมไม่มีครูอาจารย์ที่สอน ส่วนเรื่องอายุ ของผู้ตอบแบบสอบถามนั้นผู้ที่มีอายุ 13 ปี มีจำนวนมากที่สุดมีข้อที่ควรสังเกต คือ ความพระราชบัญญัติประถมศึกษา 2484 การเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เด็ก จะต้องมีอายุ 7 ปีบริบูรณ์ย่างเข้าปีที่ 8 เมื่อเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จึง จะต้องมีอายุ 13 ปี เมื่ออยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงน่าจะมีอายุ 14 ปี แต่

แนวโน้มจากการวิจัยนี้เป็น 13 ปี อาจจะเนื่องมาจากบิกามารคาและอุปกรรอนนิยมให้นักเรียนเขาเรียนนอกเขตมากขึ้น นักเรียนส่วนมากไม่มีการเข้าชั้นหรือพักการเรียนในระดับ ประถมศึกษา ซึ่งน่าจะเป็นนัยคหหมายอันค้คองวงการศึคษาของไทย ที่มีผู้สนใจคองการศึคษามากขึ้นนั้นเป็นการยกระดับความเข้ใจในเรื่องการศึคษาชั้นอื่ก

2. เรื่องจำนวนภาษาถิ่นที่นักเรียนพูดได้ซึ่งถือเป็นสภาพแวดล้อมทางภาษาที่เด่นชัดและสำคัญนั้น มีนักเรียนที่สามารถพูดภาษาถิ่นได้ 2 ภาษามากที่สุดถึงร้อยละ 53.79 นั้น แสดงว่าในเขตการศึกษา 11 นักเรียนเกินครึ่งหนึ่งของนักเรียนทั้งหมดที่สามารถพูดภาษา 2 ภาษาได้เป็นอย่างดี ซึ่งอาจจะเป็นภาษาคู่ไคคู่หนึ่งคองไปนี้คือ ส่วย - เขมร ส่วย - ถิ่นอีสาน เขอ - ถิ่นอีสาน เขอ - เขมร เขมร - ถิ่นอีสาน หรือกลับกันเพราะว่าปัจจุบันการค้ค่าเนนชีวิตของประชาชนในแคละหมู่บ้านเป็นแบบเปิด กล่าวคือมีการติดคองคองขาย คบหาสมาคมกันระหว่างหมู่บ้าน การศึคษาโรงเรียนชั้นสูง การคมนาคมที่สะดวกรวดเร็วและเทคโนโลยีต่าง ๆ ทำใ้บุคคลผู้ใ้ภาษาถิ่นและภาษาชนกลุ่มนอยเหล่านี้คองออกมาคิดคองสื่อสารกับบุคคลอื่นจึงมีความจำเป็นจะพูดภาษาอื่นเพิ่มขึ้นอื่กภาษาหนึ่ง อื่กกรณีหนึ่งก็อาจจะมาจากจำนวนประชากรกลุ่มใหญ่ ๆ 2 กลุ่ม ในเขตการศึกษา 11 คือ กลุ่มผู้พูดภาษาถิ่นอีสานและกลุ่มผู้พูดภาษาเขมรซึ่ง เป็นภาษาที่ใ้กับทั่วไปจนกลายเป็นอิทธิพลกลุ่มครอบงำภาษาอื่น ๆ ไคจึงทำใ้มีจำนวนผู้พูดไคสองภาษามากที่สุด ตรงกับวิไลวรรณ ชนิษฐนันท์ (2526 ข:141) กล่าววาชนกลุ่มนอยมักจะทำภาษาของชนกลุ่มใหญ่ไคถาชนกลุ่มนอยไม่จำกัดชีวิตของคนใ้ใหญ่ใ้วงผู้พูดภาษาเดียวกัน ในส่วนที่รองลงมาคือนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไคหนึ่งภาษาเพียงร้อยละ 27:38 น่าจะสนับสนุนเหตุผลที่อ้างแล้วไคเป็นอย่างดี กล่าวคือ ผู้ที่พูดภาษาเดียวกันนั้นไม่อาจจะติดคองสื่อสารกับหมู่บ้านหรือชุมชนอื่นไคสะดวกและมีประสิทธิภาพ จำนวนผู้พูดภาษาเดียวกันจึงมีจำนวนนอยกว่าผู้พูดไคสองภาษา ส่วนอื่กเหตุผลหนึ่งที่ทำใ้ผู้พูดภาษาเดียวกันมีจำนวนนอยคือกลุ่มนี้จะเป็นผู้ที่อยู่ในหมู่บ้านหรือชุมชนอื่น เป็นศูนย์กลางของารติดคองจึงพูดไคเฉพาะภาษากลางที่ใ้ในการติดคองของชุมชนนั้นเพียงภาษา กรณีที่มีนักเรียนพูดไคสามภาษามีจำนวนนอยที่สุดคือ 77 คน คิดเป็นร้อยละ 18.83 นั้นเพราะบุคคลกลุ่มนี้เป็นกลุ่มเดียวที่มีผู้สามารถพูดภาษาของชนกลุ่มนอยไคสองภาษาและภาษาของชนกลุ่มใหญ่อื่กหนึ่งภาษา การมีผู้พูดไคนอยคนทำใ้หนาเป็นหวงวภาษาเหล่านี้จะสูญหาย

ครั้งที่ วิไลวรรณ ชนิษฐนันท์ (2524 ก: 18) พบว่าภาษาแสกซึ่งมีพูดกันบางตำบลของอำเภอหนองบัว จังหวัดนครพนม ซึ่งเป็นภาษาชนกลุ่มน้อยที่ไม่มีใครใช้ติดต่อสื่อสารกันอีกแล้ว คงมีแต่คนชราบางคนที่ยังพูดได้

3. ในสถานภาพแวดล้อมทางภาษาคำอื่นที่สำรวจพบคือ นักเรียนส่วนมากจะเป็นบุตรคนกลางของครอบครัวและไม่เป็นบุตรฝาแฝด แสดงว่าในแต่ละครอบครัวต้องมีบุตรไม่น้อยกว่าสามคนขึ้นไปและเกิดครั้งละหนึ่งคนซึ่ง เป็นกรณีชี้ให้เห็นว่าเมื่อ 13 ปีที่แล้ว โครงการประชากรศึกษาและการเผยแพร่ความรู้ เรื่องการคุมกำเนิดยังไม่ถึงพื้นที่ในเขตการศึกษา 11 จึงน่าจะคาดการณว่าถ้าเมื่อใดผลการสำรวจลำดับที่ของบุตรจากนักเรียนในเขตการศึกษา 11 พบว่าเป็นบุตรคนแรกมากที่สุดหรือบุตรคนสุดท้องมากที่สุดเมื่อนั้นย่อมแสดงว่าโครงการ เผยแพร่ความรู้ด้านการคุมกำเนิดโดยผลตามคำขวัญของโครงการนี้ที่ว่า "ลูกหญิงก็โคลูกชายก็ดี แต่อย่าให้มีเกินสอง" การมีบุตรน้อยย่อมดูแลได้ทั่วถึงและเป็นวิธีการเพิ่มสมรรถภาพของสิ่งแวดล้อมทางภาษาที่ดีให้แก่บุตรโคอีกทางหนึ่งด้วย

4. สภาพแวดล้อมทางภาษาไม่ดีที่มาจากปัญหาการพูดและการฟังที่สำรวจพบคือการที่หูได้ยินเสียงโคชัดเจนนพว่ามีนักเรียนถึงร้อยละ 10.35 ยังมีอาการนี้ อยู่ซึ่งน่าเป็นห่วงมากเพราะว่าเทียบอัตราส่วนกับจำนวนประชากรจริงของนักเรียน แสดงว่าอาการดังกล่าวในเด็กมัธยมปีที่ 1 ยังมีอยู่มากตรงกับที่นายแพทย์สุนทร - อันตรสูต (2523:256) "กล่าวว่าโรคเกี่ยวกับหูทำให้ฟังเสียงโคชัดเจนมักพบทั่วไปตามทางจังหวัด" คำกล่าวนี้จะชี้ให้เห็นความไม่เอาใจใส่เท่าที่ควรของผู้ปกครอง เด็กที่มีอาการดังกล่าว ซึ่งอาจจะเป็นเพราะประมาณหรือรูหูเท่าไม่ถึงการแก้ไขหรือการให้ความรู้เกี่ยวกับการสาธารณสุขยังอยู่ในวงจำกัดหรือการอนามัยชุมชนของกรมอนามัยกระทรวงสาธารณสุขไม่โดยผลเท่าที่ควร ปัญหาทาง การพูดคือการพูดติดอ่างถึงจะมีจำนวนร้อยละต่ำกว่าด้านการฟังคือมีเพียงร้อยละ 6.35 แต่การติดอ่างจะทำให้ผู้มีอาการนั้นมีบุคลิกภาพผิดจากเด็กปกติอย่างเห็นโคชัด เท่าที่พบและสัมภาษณ์พบว่าผู้ที่เคยเป็นแต่หายแล้วผู้ปกครองรักษาโดยการปล่อยให้หายเอง ตามโรงพยาบาลระดับอำเภอก็ดี ระดับจังหวัดก็ดีจะไม่มีการวินิจฉัยโรคหรือแผนกจิตภาพบำบัดเพื่อรักษาและบำบัดอาการติดอ่างโดยเฉพาะเลย เด็กที่มีอาการดังกล่าวจึงต้องปล่อยให้ตามยถากรรม ทั้งการฟังไม่ชัดเจนนและการพูดติดอ่างจะจำกัด

สภาพแวดล้อมทางภาษาที่เด็กจะได้รับจะได้รับความระยะเวลาที่ยังมีอาคารซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับเด็กปกติแล้วจะทำให้พัฒนาการทางภาษาแตกต่างกันมาก

5. สภาพแวดล้อมทางภาษาที่สามารถสร้างเสริมให้เด็กได้รับ คือ การเล่นเครื่องเล่น วิธีการเล่น โอลาส์ที่ไค้เล่น การหึ่งและชมโสตทัศนูปกรณ์ การไปทัศนศึกษา เป็นต้น สํารวจพบว่าส่วนมากนักเรียนมีโอกาสได้เล่น โคลมหรือฟังหรืออ่านและไค้ไปในระดับนาน ๆ ครั้ง ถ้าวิเคราะห์ตามสถานะทางเศรษฐกิจของบุคคลรองจะเห็นว่าการสำรวจนี้ตรงกับความเป็นจริงมาก เพราะสถานะทางเศรษฐกิจในเขตการศึกษา 11 ซึ่งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ้นค่ามาก การบริโภคเพื่อยังชีพก็ลำบากแล้วคง เป็นการยากที่บุคคลรองทั้งหลายจะเจ็ยคจ่ายทรัพย์เพื่อสร้างเสริมสภาพแวดล้อมทางภาษาในลักษณะดังกล่าวให้ค้ขึ้นเพื่อเด็ก เหล่านั้น ผลการวิจัยของแอสเวิร์ธ (Ashworth 1963:3224A) จะพบว่าโอกาสที่ไค้อ่านหนังสือและทัศน اجرจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการ เร็ยนค้ขึ้นและช่วย ชีวภคการและคณะ (2518:293) พบว่าเนื้อหาของสื่อมวลชนที่มีสาระและเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาและวัฒนธรรมของประชากรในทุกภาคของไทย ฉาสภาพแวดล้อมทางภาษาของ เด็กมีผู้สามารถสร้างเสริมให้เด็กไค้รับมากขึ้นก็ยอมทำให้เกิดผลค้อื่น ๆ ตามมาควยค้งผลการวิจัยที่กล่าวแล้วเช่นกัน

6. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เร็ยนวิชาภาษาไทย ท 101 กับจำนวนภาษาถิ่นที่เด็กพูดไค้ ที่พบว่านักเรียนกลุ่มที่พูดไค้หนึ่งภาษามีผลสัมฤทธิ์ทางการ เร็ยนแตกต่างจากนักเรียนกลุ่มที่พูดไค้สองภาษาและสามภาษาอย่างมีนัย สำค้ญที่ระดับ .05 และ .01 นั้นถาค้จากมัชฌิมเลขคณิตซึ่งมีค่า 2.77 เป็นจำนวนที่สูงที่สุดกวาค้ามัชฌิมเลขคณิตของกลุ่มอื่นแสดงว่านักเรียนกลุ่มที่พูดไค้หนึ่งภาษามีความสามารถทางภาษาไทยค้กวานักเรียนกลุ่มอื่น เพราะว่ามีปัญหาในคานการสื่อสารนอยค้งที่ประวญ คิคคินสัน (2520:200) กล่าววาค้ "คนเร็ยนภาษาอื่นจะทำให้เกิดความคิดย้ค้หยุ่น (Mental Flexibility) มีการกรอปรค้ความคิดกำหนดรู่ (Concept Formation) ไค้สูงกวาค้นรู่ภาษาค้ยวซึ่งหมายถึงผู้ที่พูดภาษาไทยมาตรฐานไค้เพียงภาษาค้ยวนั้นเอง ส่วนผู้ที่พูดไค้สองภาษาและสามภาษานั้นอาจจะมีความย้ค้หยุ่นมากเกินไปจึงมีผลสัมฤทธิ์ในการ เร็ยนภาษาไทยค้อยกวาและมีความสลับสนเกี่ยวกับภาษามากตรงกับกรสำรวจโรง เร็ยนประถมศีกษา เพื่อทำโครงการครู่

ผู้สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนที่มีปัญหาทางภาษา (2517:55) ที่พบว่า นักเรียนที่พูดภาษาส่วย, เยอ, เขมร มีปัญหาในการเรียนภาษาไทยมากกว่า นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นอีสานก่อนที่จะเรียนภาษาไทยการที่นักเรียนพูดการที่นักเรียนพูดภาษาถิ่นใดหนึ่งภาษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่พูดภาษาถิ่นใดสองภาษา และสามภาษา นั้น เมื่อวิเคราะห์และจะพบว่าผู้ที่พูดภาษาถิ่นใดหนึ่งภาษาและพูดภาษาไทยมาตรฐานที่ใช้ในการเรียนได้อีกหนึ่งภาษารวมเป็นสองภาษา ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของควง เคือน ศาสตร์ภัทร (2515) ที่พบว่านักเรียนที่พูดได้สองภาษา (Bilingual) มีความสามารถทางภาษาสูงกว่านักเรียนกลุ่มอื่น

7. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่พูดภาษาต่าง ๆ ใดเท่ากัน ซึ่งปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งคานกับผลการวิจัยของประนอม-สุทธิอารมณ์ (2506) สมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2511) ปราณี สุทธิพงศ์ (2511) ประเทือง คลายสุบรรณ (2513) เสนาะ หัตถิ (2513) คลาก (Clark - 1961:205) และชวนชัย เชื้อสารุชน (2522) ที่พบว่านักเรียนหญิงมีความสามารถทางภาษาไทยดีกว่านักเรียนชายน่าจะตั้งข้อสังเกตว่าผลการวิจัยนี้ที่นักเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษา 2521 ซึ่งเป็นการเรียนการสอนแผนใหม่มีการปรับปรุงทั้งเนื้อหาวิชา วิธีการเรียน ระบบการเรียนและการวัดผล จึงทำให้นักเรียนทั้งสองเพศสามารถที่จะเข้าใจเนื้อหาวิชาภาษาไทยได้ก็เท่าเทียมกัน อีกกรณีหนึ่งคือนักเรียนชายและหญิงที่เรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่อยู่ในแถบภาคตะวันออกเฉียงเหนือส่วนมากมักจะมีความสามารถในทุก ๆ ด้านก็เท่าเทียมกัน เพราะผู้ปกครองจะนิยมให้บุตรหลานที่เรียนก็เท่านั้นศึกษาต่อในชั้นมัธยมศึกษา

8. การสำรวจทัศนคติของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรส่วนมาก มีความเห็นคล้ายคลึงกันทั้งในระดับมากหรือปานกลางหรือน้อย ที่น่าสังเกตคือนักเรียนที่พูดได้สามภาษาจะมีทัศนคติในระดับมาก มากที่สุดคือนักเรียนกลุ่มที่พูดได้หนึ่งภาษาจะมีทัศนคติในระดับมากน้อยที่สุด เรื่องที่ต่างกัน คือการชอบอ่าน ร้อยแก้วมากกว่าร้อยกรองในหนังสือทักษะสัมพันธ์และชอบเรียนชั่วโมงทักษะสัมพันธ์ ทำให้เกิดความคิดว่านักเรียนกลุ่มที่พูดได้สามภาษาอ่านภาษาไทยไม่คล่องแคล่ว จึงชอบอ่านร้อยแก้วมากกว่าร้อยกรองและอยากเรียนในชั่วโมงทักษะสัมพันธ์มาก

กว่าชั่วโมงอื่น ๆ ส่วนนักเรียนกลุ่มที่พูดได้หนึ่งภาษานั้นเก่งกว่ากลุ่มอื่น ๆ จึงชอบอ่านรอยแก้วเพียงในระดับปานกลางคงจะชอบอ่านรอยกรองเพราะว่ามีคำยากและชวนคิดความมากกว่า นอกจากนี้ยังชอบเรียนทักษะสัมพันธ์เพียงในระดับปานกลางควบ อาจะอยากอ่านเรื่องที่ยากและน่าสนใจกว่าเนื้อเรื่องในหนังสือก็เป็นได้ หรือเด็กชอบอ่านหนังสือก่อนเรียนจึงไม่ตื่นเต้นมากนัก

9. ปัญหาการไม่ชอบเรียนหลักภาษาไทยสอดคล้องกับผลการวิจัยจากอดีตถึงปัจจุบันหลายฉบับได้แก่ ประพนอม สุทธิอารมณ (2506) ประภาศรี สุขบรรทัด (2508) ฉะออน เอี่ยมทราย (2512) ประเทือง - คลายสุบรรณ (2513) อมร จิตคมัย (2514) สุธีร์ ลิขิตจันทร์สกุล (2515) ซึ่งพบว่านักเรียนชอบเรียนวรรณคดีไทยมากกว่าหลักภาษา แต่ในปัจจุบันผลการวิจัยเรื่องนี้ นักเรียนจะชอบเรียนทักษะสัมพันธ์มากกว่า เหตุผลที่ไม่ชอบก็คล้ายกันคือ ยากและสับสน ข้อนี้ น่าจะเป็นปัญหาใหญ่ที่ละเลยไม่ได้ เพราะว่าภาษาไทยซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชาตินั้นย่อมจะต้องมีหลักเกณฑ์จะยกเลิกหลักภาษาไทยทิ้งเสียไม่ได้ แต่ก็น่าจะมีวิธีสร้างบทเรียนให้เด็กรู้สึกว่าง่ายมีขั้นตอนและสนุกสนาน ดังที่ สมพล อุบุญชา (2524) ได้ใช้เพลงและเกมมาช่วยสอนภาษาไทยซึ่งก็ทดลองแล้ว ได้ผลดี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับศึกษานิเทศก์และผู้บริหารระดับสูง
 - 1.1 ควรจะได้มีการสำรวจอย่างจริงจังเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางภาษาของเด็กในทุก ๆ เขตการศึกษาเพื่อหาข้อมูลแล้วนำพิจารณาวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่เด็กนักเรียนเหล่านั้น
 - 1.2 ควรจะมีโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนเฉพาะกลุ่มแต่เด็กที่มีปัญหาสภาพแวดล้อมทางภาษาแตกต่างกัน เช่นเดียวกับโรงเรียนชาวเรือ เพราะเด็กกลุ่มนี้จะเรียนช้ากว่าเด็กอื่น ๆ ที่มีสภาพแวดล้อมทางภาษาไม่มีปัญหา
 - 1.3 ควรจะมีการสร้างหนังสือชุดเสริมประสบการณ์การใช้ภาษา

ที่ใช้เฉพาะแต่ละเขตการศึกษา เช่น ในเขตการศึกษา 11 มีปัญหาด้านภาษาเกี่ยวกับภาษาส่วย เยอ เขมร ถิ่นอีสาน ก็สร้างหนังสือชุดเสริมประกอบการแก้ไขข้อบกพร่องและแก้ไขปัญหาเหล่านี้ ปัจจุบันนี้มีเฉพาะในระดับประถมศึกษาและสำหรับนักเรียนภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็มีอยู่เพียงเล่มเดียวเท่านั้น

1.4 ควรจะได้เปิดอบรมบุคลากรที่จะต้องสอนเด็กที่มีปัญหาทางภาษาในระดับมัธยมโดยจัดเป็นโครงการระดับจังหวัดหรือระดับเขตการศึกษาหรือระดับภาคอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้ครูผู้สอนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และไ้ร่วมมือกันเพื่อทำโครงการสอน อุปกรณ์ช่วยสอน ฯลฯ จะนำไปใช้สอนเด็ก เหล่านั้นให้มีสมรรถภาพทางภาษาสูงขึ้น

1.5 ศึกษาวิเคราะห์สภาพภาษาไทยควรจะสนใจปัญหาเกี่ยวกับเด็กที่พูดได้หลายภาษา เรียนภาษาไทยไม่ไ้ดีเท่าที่ควรให้มากขึ้น เพราะประสบการณ์ที่กว้างขวางของท่านยอมช่วยให้ครูผู้สอนได้แนวคิดในการสอนหลายแบบ

1.6 ในการจัดหลักสูตรและรายวิชาควรรว้ถึงเด็กกลุ่มนี้ โดยการเปิดวิชาอิสระ (Independent Study) เกี่ยวกับภาษาเช่นเดียวกันในวิทยาลัยครู หรือมหาวิทยาลัย เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาภาษาที่ตนสนใจ พอใจ และอาจเป็นอีกวิธีหนึ่งที่ลดการสูญหายภาษาของคนกลุ่มน้อยไว้ได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูอาจารย์ผู้บริหารในระดับมัธยมศึกษา

2.1 ผู้บริหารควรศึกษาของโรงเรียน ควรสนับสนุนให้มีการตั้งชมรมภาษาต่าง ๆ และจัดหาสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ ให้ อันจะเป็นการสร้างนักภาษาศาสตร์รุ่นเยาว์ที่ดีได้

2.2 ผู้บริหารการศึกษาควรเปิดโอกาสให้ครูอาจารย์ทั่วโครงการระยะยาวเกี่ยวกับการวิจัยหรือทดลอง การจัดการเรียนการสอนแบบต่าง ๆ แก่เด็กที่มีสภาพแวดล้อมทางภาษาแตกต่างกัน โดยเป็นผู้สนับสนุนและช่วยเสนอแนะอาจทำเป็นระดับชั้นหรือรายบุคคล

2.3 ผู้บริหารการศึกษาควรได้จัดให้มีระเบียบ (Case Study) ของเด็กกลุ่มนี้โดยเฉพาะเพื่อสะดวกในการเก็บข้อมูลและเสนอคอกหน่วยงานระดับสูงขึ้นไป เพื่อการจัดตั้งโรงเรียนเฉพาะ

2.4 ครูอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย ควรจะต้องแยกเด็กกลุ่มนี้โดย

มีบัญชีพิเศษเพื่อสะดวกในการให้ทำงาน แบบฝึกหัด และกิจกรรมต่าง ๆ

2.5 ครูอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย ควรจะได้อาศัยคณาจารย์การวิจัยเรื่องนี้โดยเฉพาะในเขตการศึกษา 11 เพื่อจะค้นหาแนวทางที่จะช่วยให้นักเรียนการสอนภาษาไทยมีประสิทธิภาพดีขึ้น

2.6 ครูอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย ควรจะศึกษาวัฒนธรรมของนักเรียนที่พูดภาษาต่าง ๆ เพื่อนำมาสร้างกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับบทเรียน

2.7 ครูอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย ควรจะได้อ่านถ้อยคำ ระเบียบเสียงและอื่น ๆ ในภาษาถิ่นต่าง ๆ อันจะเป็นกุญแจเปิดไปสู่แนวการสอนที่ผู้เรียนชอบสนใจและเข้าใจภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น

2.8 ควรจะมีการประกวดการเขียนคำขวัญ หนังสืออ่านประกอบ หนังสืออ่านนอกเวลา ในระดับมัธยมศึกษาในแต่ละท้องถิ่น โดยอาศัยเค้าจากวรรณคดี นิยาย นิทาน จากท้องถิ่นนั้น เพื่อส่งเสริมการเรียนและการอ่านให้แพร่หลายยิ่งขึ้นทั้งยังเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมของชาติอีกด้วย

2.9 ครูอาจารย์อื่น ๆ ในโรงเรียน ควรจะให้ความรักความสนใจในตัวเด็กกลุ่มนี้เป็นพิเศษ เพราะปกติเขาจะมีความสับสนทางภาษามากแล้ว ถ้าเขาว่าวุ่นทางจิตใจจากครูอาจารย์ก็จะยิ่งมีผลเสียอื่น ๆ อีก

3. ข้อเสนอแนะสำหรับบิดามารดาและครูปกครอง

3.1 เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู ควรส่งเสริมให้เด็กมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงโดยปรึกษาแพทย์ เจ้าหน้าที่สาธารณสุข และตำรวจอื่น ๆ

3.2 ควรให้ความคิดที่แก่แก่เกี่ยวกับภาษาที่ใช้พูดจากันทั้งในครอบครัวและในหมู่บ้าน ทั้งยังไม่ควรทับถมภาษาถิ่นอื่น ๆ

3.3 ควรให้โอกาสเด็กมีเครื่องเล่น เพื่อนเล่น เวลาที่เป็นอิสระ เพื่อให้เขาได้ฝึกฝนใช้ภาษาต่าง ๆ ใคความที่เขาต้องการและจำเป็น

3.4 ควรจัดสภาพแวดล้อมทางภาษาในบ้านให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เช่น การมีหนังสือและคู่มือหนังสือ การฝึกนิสัยอ่านและการรักหนังสือ การชมและดูแลทัศนอุปกรณ์เท่าที่เห็นว่ามีและได้ประโยชน์คุ้มค่า

3.5 ควรสนับสนุนให้มีการศึกษาเพื่อถ่วงอาชีพและเลี้ยงตนเองได้มากกว่าการเรียนให้เป็นเลิศทางวิชาการ

4. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการทำวิจัยต่อไป

- 4.1 ควรจะได้มีการวิจัยอย่างกว้างขวางในเรื่องสภาพแวดล้อมทางภาษากับการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับอื่น ๆ และในท้องถิ่นอื่น ๆ
- 4.2 ควรจะได้มีการวิจัยทางสถิติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับความสามารถอื่น เช่น การคำนวณ การจำ และเชาวน์ปัญญา เป็นต้น
- 4.3 ควรจะได้มีการติดตามผลผู้เรียนกลุ่มนี้ที่จบชั้นมัธยมศึกษาและประสบความสำเร็จในชีวิตเพียงใด
- 4.4 ควรจะได้ศึกษาสภาพแวดล้อมทางภาษาที่แตกต่างกันกับตัวแปรอื่น ๆ ว่ามีความสัมพันธ์กันหรือแตกต่างกันอย่างไร
- 4.5 ควรจะได้ศึกษาและสร้างหนังสืออ่านประกอบสำหรับเด็กที่มีสภาพแวดล้อมทางภาษาแตกต่างกัน ทั้งเด็กกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
- 4.6 ควรจะได้สร้างและวาง โครงการการจัดสอนซ่อมเสริมเด็กกลุ่มนี้ ทั้งประเภทเสริมให้ดีขึ้นและช่วยให้ฝึกปฏิบัติ
- 4.7 ควรจะศึกษาวิจัยรูปคำ เสียง ความหมายในแง่ภาษาศาสตร์ในภาษาถิ่นส่วย เยอ ให้มากขึ้นทั้งเชิงปัจจุบันและภาษาศาสตร์ เปรียบเทียบเชิงประวัติ
- 4.8 ควรจะมีโครงการแปลหนังสือดูก หนังสือธรรม (ตัวธรรม) เป็นวรรณคดีอ่านง่ายสำหรับเยาวชนในท้องถิ่น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย